

Arrest

**nr. 97 803 van 25 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 mei 2011, verklaart er zich op 6 mei 2011 vluchteling.

1.2. Op 13 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 14 augustus 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Abazak in het district Mohammad Agha, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Pasjtoen van etnische origine. U heeft tot graad 7 school gelopen in uw dorp. Van graad 7 tot 10 ging u naar de kadettenschool in Kaboel en van graad 10 tot en met 12 ging u naar het Kushal Khan Lyceum in dezelfde stad. Na uw afstuderen, ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, heeft u zich ingeschreven bij de politieacademie. U volgde een opleiding van drie maanden nabij Jalalabad. Nadien werd u als veiligheidsagent gedetacheerd naar de Italiaanse ambassade te Kaboel. Uw broer A., die zijn politieopleiding voor u begonnen was, werkte ook bij de Italiaanse ambassade. U werkte daar zeven tot acht maanden. Tijdens deze periode ontving uw moeder dreigbrieven betreffende uw werk. Uw moeder vertelde u niets over deze brieven maar maande u aan te stoppen met uw werk. U begon daarom te werken bij de Russische ambassade omdat u dacht dat de taliban u daar niet zou vinden. U werkte daar ongeveer acht tot negen maanden. Toen u op de Russische ambassade werkte werd uw broer ontvoerd toen hij onderweg naar huis was. U werd door uw familie op de hoogte gebracht van zijn ontvoering en verwittigd dat u niet naar huis kon komen. Twee tot drie dagen na de ontvoering van uw broer stopte u met werken op de Russische ambassade en verliet u Afghanistan. U vermoedt dat u Afghanistan op de datum van het gehoor ongeveer zes tot zes en half jaar geleden heeft verlaten. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Omdat er toen mensen naar Griekenland teruggestuurd werden vroeg u geen asiel aan. U vertrok naar Calais met de betrachting het Verenigd Koninkrijk binnen te komen. Nadien keerde u terug naar Griekenland waar u ongeveer drie tot drie en half jaar werkte. U reisde via Italië en Frankrijk opnieuw naar België waar u zich op 6 mei 2011 bij de Belgische asielinstanties aanmeldde en een asielaanvraag indiende. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielerelaas legt u volgende documenten voor: een identiteitsdocument (taskara), een document betreffende de politieopleiding van uw broer Aimal, een document dat u ontving bij uw inschrijving voor uw opleiding en drie dreigbrieven van Hezb-I-Islami.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u uw verklaringen betreffende uw activiteiten bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP) niet aantoonst op basis van overtuigende bewijsstukken en/of op basis van coherente en aannemelijke verklaringen in dit verband. Zo stelt u tijdens het gehoor dat u ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan een opleiding van drie maanden volgde in het opleidingscentrum van de ANP nabij Jalalabad (cgvs p.5 en 14). U volgde deze korte opleiding en niet de officiersopleiding van zes maanden gezien u niet naar gevaarlijke gebieden gedetacheerd wilde worden (cgvs p.9). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat de basisopleiding voor gealfabetiseerd ANP-personeel tijdens deze periode geen drie maanden of ongeveer 12 tot 13 weken bedroeg maar slechts 9 weken. De officiersopleiding waarvoor u, ondanks uw vooropleiding op de kadettenschool van Kaboel, bewust niet voor koos duurde toen ofwel 12 weken voor onderofficieren ofwel drie jaar voor officieren en geen zes maanden zoals u tijdens het gehoor aangaf. Verder blijkt u uw activiteiten bij de ANP niet duidelijk in de tijd te kunnen plaatsen. Zo stelde u Afghanistan in de helft van 1385 (21 maart 2005 – 20 maart 2006) of 1386 (21 maart 2006 – 20 maart 2007) te hebben verlaten. Verder gaf u aan dat u in Afghanistan als bewaker werkzaam was op het moment waarop de Indiase ambassade werd aangevallen (CGVS, p.13). Uit informatie blijkt echter dat deze aanval pas in juli 2008 (1387 in de Afghaanse jaartelling) plaatsvond. Hoe lang u respectievelijk bij de Italiaanse en Russische ambassade had gewerkt kon u ook niet nader plaatsen dan dat het zes à zeven maand en acht à negen maand was (CGVS, p. 14 en p.15). Over uw tewerkstelling bij de Russische ambassade stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer er samen met u was tewerkgesteld en dat hij daarna ontvoerd werd (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat uw broer verdween toen u bij de Russische ambassade werkte en dat u enkel bij de Italiaanse ambassade met hem samenwerkte (cgvs p.16-17). In de vragenlijst van de Commissaris-generaal, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u overigens dat u de naam van het Italiaans kantoor waarvoor u als wacht had gewerkt niet meer kende (Vragenlijst CGVS, p.3). Het is onaannemelijk dat u hieraan zou hebben getwijfeld indien u werkelijk gedurende maanden aan de Italiaans ambassade wacht zou hebben gehouden en daarom uw leven bedreigd zou hebben gezien. Tot slot dient wat betreft uw tewerkstelling bij de Afghaanse Nationale Politie te worden opgemerkt dat u hiervan geen enkel bewijs van aanbracht. Hoewel u voor de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat u in Afghanistan nog over een taskara en een politiekaart beschikte (DVZ, punt 21), legde u deze laatste niet voor niettegenstaande u voor de Dienst Vreemdelingenzaken

aangaf deze te zullen laten opsturen vanuit Afghanistan (DVZ, punt 21). Dat dit wel lukte voor de taskara maar niet voor de politiekaart is uiterst merkwaardig. U legde daarentegen wel een document voor dat er, volgens u, toe diende om zich in te schrijven in de politieacademie (document 3). In het licht van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal is het echter uiterst merkwaardig dat dit document kan voorleggen. U stelde tijdens dit gehoor immers dat u al uw documenten verloor bij de ontvoering van uw broer (CGVS, p.9). Over het document ter aanvraag van een identiteitskaart van de ANP moet trouwens ook worden vastgesteld dat het nummer van uw taskara erin wordt vermeld. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht vermeldt echter geen nummer. Voorgaande elementen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan namelijk uw tewerkstelling bij de ANP. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn geweest.

Vervolgens dient er gewezen te worden op de vaagheid en de tegenstrijdigheden in uw verklaringen betreffende de bedreigingen die u ontving naar aanleiding van uw politieactiviteiten. Zo schept u geen duidelijkheid over door wie u juist bedreigd werd en door wie uw broer ontvoerd zou zijn. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u aanvankelijk dat u de taliban en een commandant van Gubodin (Gulbodin Hekmatyar – Hezb-i-Islami) in Kaboel vreest. Zowel de bedreigingen tijdens uw werkzaamheden bij het Italiaans kantoor en de Russische ambassade alsook de ontvoering van uw broer verbindt u echter allemaal aan de taliban (vragenlijst cgvs p.3). Ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verwijst u steeds naar de bedreigingen die u van de taliban ontving. Zo stelt u dat uw moeder brieven ontving van de taliban (cgvs p.3), uw broer Aimal meegenomen werd door de taliban (cgvs p.7, 9 en 17), dat de taliban wilde dat u met hen samenwerkte (cgvs p.11), de taliban tegen uw moeder vertelde dat ze naar u op zoek waren, gehoord hadden dat u naar Europa vertrokken was en u zouden doden bij terugkeer omdat u met ongelovigen samenleefte (cgvs p. 11), dat u stopte met werken bij de Italianen nadat u dreigbrieven van de taliban ontving (cgvs p.14) en dat u begon te werken bij de Russische ambassade omdat u dacht dat de taliban u daar niet zou vinden (cgvs p.15). De dreigbrieven die u tijdens het gehoor voorlegt, in welke ook verwezen wordt naar de ontvoering van uw broer (cgvs p.17), gaan echter alle drie uit van Hezb-i-Islami en niet van de taliban. Wanneer het Commissariaat-generaal u hiermee confronteert verklaart u aanvankelijk dat uw moeder, die deze brieven ontvangen zou hebben, analfabeet is en geen onderscheid kan maken tussen de taliban en Hezb-i-Islami. Wanneer u er op wordt gewezen dat uw moeder als analfabeet misschien geen onderscheid kan maken tussen brieven van Hezb-i-Islami en van de taliban, maar dat ze zich toch kenbaar zullen maken als ze met haar praten geeft u het weinig aannemelijke antwoord dat ze misschien tegen haar gezegd hebben dat ze taliban zijn (cgvs p.11). Dat u tijdens het gehoor stelt dat u niet op de hoogte was van de brieven toen u hier aankwam, daarom zei dat ze van de taliban waren en pas nadien bemerkte dat ze van Hezb-i-Islami uitgingen (cgvs p.10 en 19) is evenmin een afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat u tegen de taliban had verteld dat u met hen ging samenwerken om twee Italianen te ontvoeren (vragenlijst cgvs p.3) zodat u toch duidelijk zelf het onderscheid had moeten kunnen maken tussen de taliban en Hezb-i-Islami. Wanneer het Commissariaat-generaal bovendien informeert of Hezb-i-Islami nog sterk stond toen u vertrok antwoordt u dat ze allemaal vechten maar dat u hun commandanten niet kent (cgvs p.10). Van iemand die beweert zijn land te hebben moeten verlaten vanwege de vrees voor zij het de taliban, zij het Hezb-i-Islami, mag toch worden verwacht dat hij zich informeert wie hij juist dient te vrezen.

Ten slotte moet opgemerkt worden dat u tijdens het gehoor verklaarde dat u ongeveer drie tot drieënhalf jaar geleden een eerste maal op Belgisch grondgebied verbleef, echter zonder een asielaanvraag in te dienen. U vertrok nadien naar Frankrijk, met de bedoeling het Verenigd Koninkrijk binnen te komen, en keerde terug naar Griekenland (cgvs p.18). Ook daar achtte u het niet noodzakelijk een asielverzoek in te dienen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat u gedurende al die jaren in Europa geen poging ondernam om bescherming te verkrijgen tegen de vervolging in uw land van herkomst is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert de ernst van de door u aangehaalde vrees. Uw verklaring waarom u bij uw eerste verblijf in België geen asielaanvraag indiende, namelijk omdat de Belgische overheid toen asielzoekers terugwees naar Griekenland, overtuigt overigens allerm minst aangezien u toen naar eigen zeggen zelf op eigen initiatief terugkeerde naar Griekenland (cgvs p.18). Uw verklaringen omtrent uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara heeft geen betrekking op uw asielrelaas. Wat betreft de politiedocumenten en de dreigbrieven van Hezb-i-Islami die

u voorlegt moet vastgesteld worden dat dergelijk documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Bovendien moet opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende het inschrijvingsdocument van de politieopleiding (cgvs p.9-10, inventarisstuk 3) niet stroken met de vertaling van dit document. Uit deze vertaling blijkt immers dat dit document geen bewijs van inschrijving is zoals u beweert, maar een bewijs van afstuderen aan het opleidingsinstituut van Jalalabad. Bovendien vermeldt dit document een afstudeerdatum van 28.10.1385 (18.01.2007), datum waarop u volgens uw verklaringen tijdens het gehoor Afghanistan reeds verlaten zou hebben (cgvs p.12). Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld hoewel u verklaart tot aan uw vertrek in de provincie Logar gewoond te hebben. Op basis van uw verklaringen concludeert het CGVS namelijk dat u een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Zo stelde u tijdens het gehoor dat u van graad zeven tot en met graad 12 school heeft gelopen in Kaboel (cgvs p.5). Dit maakt dat u niet alleen een behoorlijke scholing genoten heeft maar ook met de stad bekend bent. U heeft bovendien ook familie in Kaboel. Uw zusters Z. en N. wonen met hun echtgenoten in Kaboel. De echtgenoot van Z. heeft een winkel in tweehandsmateriaal en de echtgenoot van N. een bedrijf in aluminium en plastic raamkozijnen (cgvs p.6). Daarnaast spreekt u zowel Pasjtoe als Dari en heeft u kennis van het Engels en het Urdu (cgvs p.4). Op basis van het voorgaande kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u zich in Kaboel kan vestigen zonder te worden geconfronteerd met buitensporige ontbering. Integendeel kan uit uw verklaringen worden afgeleid dat over voldoende financiële middelen kan beschikken om een bestaan uit te bouwen in de Afghaanse hoofdstad. U verklaarde tijdens het gehoor immers dat uw familie erg veel land ter beschikking heeft te Logar. Bij verdeling van het op dit moment nog gemeenschappelijke land waarover uw familie samen met vier andere families over beschikt zou uw vader ongeveer 100 jerib land moeten ontvangen, waarvan 20 tot 30 jerib (4 tot 6 hectare) vruchtbare landbouwgrond (cgvs p.7). Wat betreft de opbrengsten van deze gronden moet dan ook worden gesteld dat deze minstens kunnen bijdragen tot het uitbouwen van een menswaardig bestaan in Kaboel. Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas en de hiervoor genoemde elementen is er bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet zouden kunnen hervestigen in de stad Kaboel. Er kan dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen. Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kaboel kan worden gesteld dat voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reël risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu

wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker herhaalt dat zijn problemen in Afghanistan hun oorsprong vinden in vervolging door de taliban vanwege de job van zijn vader als veiligheidsagent (sic).

Dat verzoeker bepaalde gebeurtenissen niet precies in de tijd kan situeren of geen precieze inschatting kan maken van de duur van zijn opleidingen is te wijten aan het feit dat verzoeker zijn land reeds verscheidene jaren heeft verlaten, sindsdien heeft gepoogd een nieuw leven in Europa te beginnen zodat zijn onwetendheid verschoonbaar is.

Dat verzoeker onvoldoende documenten neerlegt doet verder geen afbreuk aan de oprechtheid van zijn verklaringen.

Indien abstractie wordt gemaakt van de dreigbrieven heeft verzoeker redenen om te vrezen zowel van de taliban als van de Hezb-i-Islami.

Omwille van een gebrekkige organisatie en verspreiding van corruptie in alle geledingen van het politieapparaat kan verzoeker onvoldoende rekenen op een gedreven behandeling van het politieapparaat.

Uit het feit dat verzoeker niet onmiddellijk asiel heeft gevraagd kan niet worden besloten dat verzoeker hiermee te kennen gaf geen bescherming te wensen als vluchteling.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker citeert uitvoerig uit een aantal internetartikelen van Amnesty International en voert aan dat hij, gelet op zijn asielrelaas, bij terugkeer naar Afghanistan ontegensprekelijk een reëel risico op ernstige schade riskeert en hij zich wegens dat risico niet onder de bescherming van de overheden kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM. Hij geeft een theoretische uiteenzetting van artikel 3 EVRM en is van mening dat voortdurende schendingen van mensenrechten

in Afghanistan trieste realiteit zijn waartegen de lokale overheden niet bij machte zijn te kunnen optreden. Uitwijken naar een andere regio is geen optie omdat het land op politiek en militair vlak onstabiel is.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur opgelegd door de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn en falen naar recht zodat zij de beslissing niet kunnen dragen. De bestreden beslissing werd, gelet op de belangen van verzoeker, niet zorgvuldig voorbereid zodat ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd.

Verzoeker die de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers asielaanvraag is immers niet geloofwaardig om de volgende redenen.

Verzoeker verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van problemen die hij zou ondervonden hebben ten gevolge van zijn activiteiten bij de Afghaanse Nationale Politie (ANP).

Vooreerst legt verzoeker geen begin van bewijs neer van zijn tewerkstelling bij de politie en geeft voor het ontbreken hiervan geen aannemelijke verklaring. Verzoeker gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij in Afghanistan nog over een taskara en een politiekaart beschikte. Niettegenstaande verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde deze laatste te zullen laten opsturen vanuit Afghanistan liet verzoeker enkel zijn taskara overkomen. Bovendien stelde de bestreden beslissing vast dat met betrekking tot het document dat moet worden ingevuld bij de aanvraag van een identiteitskaart van de ANP, het nummer van de taskara moet worden vermeld. De taskara die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag neerlegde bevat echter geen nummer.

Ook legde verzoeker vage en foutieve verklaringen af over zijn opleiding als politieagent en zijn werk bij de respectieve ambassades. Verzoeker verklaarde dat hij ongeveer twee jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een opleiding van drie maanden volgde in het opleidingscentrum van de ANP nabij Jalalabad terwijl uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de basisopleiding voor gealfabetiseerd ANP-personeel tijdens deze periode geen drie maanden of 12 tot 13 weken bedroeg maar slechts 9 weken. Ook blijkt verzoeker zijn activiteiten bij de ANP niet duidelijk in de tijd te kunnen plaatsen. Zo stelde verzoeker dat hij Afghanistan in de helft van 1385 (21 maart 2005 – 20 maart 2006) of 1386 (21 maart 2006 – 20 maart 2007) heeft verlaten en dat hij in Afghanistan als bewaker werkzaam was op het moment waarop de Indiase ambassade werd aangevallen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat deze aanval pas in juli 2008 (1387 in de Afghaanse jaartelling) plaatsvond. Over zijn tewerkstelling bij de Russische ambassade verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn broer er samen met hem was tewerkgesteld en dat hij daarna ontvoerd werd terwijl verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn broer verdween toen verzoeker bij de Russische ambassade werkte en dat verzoeker enkel bij de Italiaanse ambassade met hem samenwerkte. Dat verzoeker reeds verschillende jaren weg is uit Afghanistan is geen aannemelijke verklaring voor zijn flagrante onwetendheid aangezien hij precies omwille van zijn tewerkstelling als bewakingsagent zijn land heeft moeten verlaten waardoor kan worden verwacht dat hij deze feiten correct in de tijd kan plaatsen.

Gelet op het ontbreken van bewijselementen over zijn tewerkstelling in samenhang met de flagrante onjuistheden met betrekking tot de duur van de opleiding die hij zou gevolgd hebben alsook de vaststelling dat verzoeker moeite heeft om zijn tewerkstelling correct in de tijd te plaatsen maken dat niet langer geloof kan worden gehecht aan zijn bewering ooit tewerkgesteld te zijn geweest bij de ANP.

Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker zelf verklaarde dat hij ongeveer drie tot drieënhalve jaar geleden een eerste maal op Belgisch grondgebied verbleef zonder een asielaanvraag in

te dienen. Hij vertrok nadien naar Frankrijk, met de bedoeling naar het Verenigd Koninkrijk verder te reizen. Hij keerde vervolgens terug naar Griekenland maar diende ook daar geen asielaanvraag in. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft onmiddellijk bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. De vaststelling dat verzoeker gedurende al die jaren in Europa geen enkele poging ondernam om internationale bescherming te verkrijgen relativeert op ernstige wijze de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat de verklaring waarom verzoeker bij zijn eerste verblijf in België geen asielaanvraag indiende, namelijk omdat de Belgische overheid toen asielzoekers terugwees naar Griekenland, allerminst overtuigt aangezien verzoeker toen naar eigen zeggen op eigen initiatief terugkeerde naar Griekenland.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan deze vaststellingen om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet is er echter geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op een richtlijn van het UNHCR. Uit die richtlijn blijkt onder meer dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanbrengt ten slotte merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER